

4. Татаров О.Ю., Чернявський С.С. Участь захисника у кримінальному провадженні: проблеми законодавчого врегулювання. Вісник кримінального судочинства. 2015. № 2. С. 82.

5. Узагальнення Вишого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 12.01.2017 «Про практику розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність органів досудового розслідування чи прокурора під час досудового розслідування». URL: https://zib.com.ua/ua/print/128125-uzagalnennya_vssu_vid_12_sichnya_2017_roku_9-4904-17_pro_pra.html.

Науковий керівник:** старший викладач кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Нестерчук Лілія Петрівна

Фаїзова О.О.

*студентка 2-го курсу судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ІНСТИТУТ АДВОКАТУРИ У ФОРМУВАННІ СИСТЕМИ БЕЗОПЛАТНОЇ ПРАВОВОЇ ДОПОМОГИ

Відповідно до Основного Закону, кожна людина в Україні народжується вільною та одразу набуває певних прав, як природних так і особистих приватних, до яких можна віднести права на життя, здоров'я, свободу, повагу, честь та гідність, вільний розвиток своєї особистості. Головне завдання кожної правової держави не обмежується лише захистом конституційних прав та свобод громадянина, адже держава має створити ще й належний механізм реалізації захищення перелічених прав особи. Одним з дієвих способів впровадження є інститут правової допомоги. У 2011 р. для втілення передбаченого Конституцією України права особи на безоплатну правову допомогу, спільними зусиллями правників, правозахисників та громадських діячів був розроблений Закон України «Про безоплатну правову допомогу».

Права та законні інтереси мешканців України мають відстоюватись належним чином в умовах нашого часу. Якщо громадянам не вдається без конфлікту вирішити ситуацію, вони у більшості випадків звертаються по допомогу до адвокатів. На жаль, тут виникає проблема: як реалізувати надання належної професійної правничої допомоги для тих жителів України, котрі не володіють достатньою кількістю коштів, щоб дозволити собі адвоката?

Система безоплатної правової допомоги засновується для реалізації права, у першу чергу, найбільш вразливих верств суспільства. А саме: сім'ям з низьким середньомісячним доходом, дітям-сиротам, позбавленим батьківського піклування, безпритульним, дітям жертвам сімейного насильства, особам, затриманим, біженцям, ветеранам війни і т.п.

З набуттям незалежності та вступом до Ради Європи, Україна визначила напрямок орієнтування на вимоги європейських сусідів та практику Європейського суду з прав людини, котрі вимагали утворення ефективної системи безоплатної правової допомоги. Тому, у 2006 р. було створено Раду з координації реформи безоплатної правової допомоги, метою діяльності якої було розроблення проекту Концепції формування системи безоплатної правової допомоги в Україні.

Початком заснування системи безкоштовної юридичної допомоги слід вважати підписання Президентом України Указу про створення Координаційного центру з надавання юридичної помочі замість існуючого Центру правової реформи та законопроектних робіт при Міністерстві юстиції.

Головними цілями Координаційного центру визначають наступні:

- 1) організаційне, експертно-аналітичне, інформаційне та матеріально-технічне забезпечення здійснення повноважень Мін'юсту у царині надання безоплатної правової допомоги;
- 2) проведення аналізу практики правозастосування з питань надання безоплатної правової допомоги;
- 3) внесення на розгляд Міністра юстиції рекомендацій з приводу шляхів створення та впровадження державної політики у вище згаданій сфері. [2]

Створення такого органу дало поштовх для початку налагодженого співробітництва між державою та її громадянами, а головне – викликало довіру до органів державної влади.

Громадяни зацікавилися щойно створеним органом, це й дало початок розбудові цієї системи у нашій державі. В них з'явилась надія, що їхні питання можуть бути вирішені, а для того, щоб отримати професійну правову допомогу, не буде обов'язковим витратити всі свої заощадження, що є люди, яких цікавить їхня доля та котрі готові прийти на поміч.

Велике значення для системи безоплатної правової допомоги мав січень 2013 р. Відбулося формування регіональних центрів з надання безоплатної вторинної правової допомоги, метою яких було забезпечення надання фахової правничої допомоги громадянам під час адміністративних затримань, кримінальних затримань та громадянам, яким було винесене обвинувачення у кримінальному процесі. [3, с. 14]

У 2015 р., задля того, щоб надати громадянам більше доступу до системи безкоштовної допомоги, як первинної так і вторинної, було створено місцеві центри з надання безоплатної вторинної правової допомоги. По всій Україні з'явилася велика кількість місцевих центрів у кожній області

України, котрі орієнтувалися у своїй роботі на п'яти основних постулатах: гідність та права людини, довіра та партнерство, відкритість та підзвітність, незалежність, впровадження нового та прагнення до досконалості. На ці цінності робітники безоплатної правової допомоги мають спиратися кожного дня, під час виконання своїх обов'язків по роботі з громадянами та використовуючи юридичні інструменти, які надають доступ до чесного судочинства. Така мережа незалежних адвокатів була створена не лише для того, щоб відповідати стандартам європейських сусідів, а й покликана вирішувати правові питання, які наближені до життя та відповідають потребам суспільства, навіть у найвідчуженіших куточках країни.

Задля правопросвітництва, підвищення юридичної освіченості та правосвідомості мешканців України було створено багато структурних підрозділів місцевих центрів з надання безоплатної вторинної правової допомоги у районних центрах областей. У 2016 р., саме задля вище згаданої мети, було засновано більше 400 бюро правової допомоги, котрі надають правову допомогу населенню за територіальним принципом. [4, с.4]

Взагалі, безоплатна вторинна правова допомога – є такою державною гарантією, що виявляється у підтримці однакових умов можливості отримання громадянами чесного правосуддя.

У своїй щоденній практиці, робітники безоплатної вторинної правової допомоги стикаються деякими проблемами, котрі варто зазначити. Однією з найважливіших якостей, якою вони повинні володіти – це перш за все стресостійкість. Адже маючи кожен день справу з емоційно неврівноваженими особами та особами з явними ознаками психічних розладів, справді важко зберігати холодний розум та виконувати свою роботу чітко та досконало. На мою думку, одним з шляхів вирішення такої проблеми може бути залучення до роботи з такими громадянами професійних психологів, або ж проведення ними спеціальних тренінгів та лекцій, які б надали змогу чітко знати, як діяти у вище згаданих ситуаціях.

Підсумовуючи вище згадане, ми можемо зробити висновок, що поліпшення системи безоплатної вторинної правової допомоги є дуже важливим кроком у побудові справді правової держави з високими соціальними цінностями. Реалізація надання фахової правової допомоги серед найбільш мало захищених верств суспільства є початком переходу від закоренілої у свідомості українських громадян моделі радянського правосуддя, яка носила більш каральний, аніж виправдувальний характер.

Розбудова такої системи дасть громадянам шанс на віру у направленість роботи держави на їх благо. Такого роду реформа має пройти не лише у свідомості громадян, а й також у державних службовців.

Система й досі потребує вдосконалення, адже нам усім завжди є до чого прагнути. Однак зроблені Україною кроки на зустріч омріяній системі дають підставу вважати, що ми знаходимося на вірному шляху.

Список використаної літератури:

1. Оверчук С.В. Умови надання безоплатної правової допомоги в контексті практики Європейського суду з прав людини. Часопис Національного університету «Острозька академія». 2016. №1. С. 1-43.
2. Формування системи безоплатної правової допомоги в Україні. URL: <http://www.legalaid.gov.ua/ua/operativna-info/formuvannia-systemy>.
3. Програма надання безоплатної правової допомоги: розроблення, планування, виконання, звітування / О. Гриб, К. Єрошенко, М. Ільчишен, М. Ніколаїшин, В. Охріменко, Я. Писарев, Н. Стець К., 2017. 54с.
4. Шаталюк С.Д. Перспективи формування системи безоплатної правової допомоги для населення України. Правові новели. 2014. №1. С. 4-6.

Науковий керівник:** асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Джабурія Олена Олександрівна.

Фалес О. Г.

*студентка 1-го курсу магістратури факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»*

КРИТЕРІЇ УСПІШНОСТІ АДВОКАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Професія адвоката ще з давніх часів завжди користувалась попитом та не знецінювалась від прогресу. Праобраз цього фаху зародився ще в Давній Греції та Давньому Римі, де спочатку високо цінувалось ораторське мистецтво, а потім і вміння писати та проголошувати промови. І якщо, деякі професії зникли через непотрібність у суспільстві, що стрімко розвивалось, то адвокатура, навпаки – була затребуваною в різні періоди часу.

Престижність та великі гонорари – це ті характеристики, які на мою думку, найбільш вдало характеризують адвокатуру в наш час. Сучасний адвокат не тільки чудово знає закони. Це людина, яка розуміє і застосовує свої знання на практиці, вміє швидко знаходити спільну мову з іншими, володіє чудовими акторськими здібностями, імпровізує та знає переконувати.

Хіба це ще не успішність адвоката? А що ж взагалі необхідно розуміти під поняттям успішністю і хто такий «успішний адвокат сьогодення»?

В українській мові поняття успіх трактується в двох значеннях. Перше визначається як позитивний наслідок роботи, справи; значні досягнення, друге – громадське визнання, схвалення чого-небудь, чийхось досягнень. Поняття успішності в тлумачному словнику означає наявність успіхів у чомусь. Успішність повинна розглядатись в певному виді діяльності, яка